

SLADKÝ ŽIVOT



Melanie Milburneová  
Miliardářova  
hra

MELANIE MILBURNEOVÁ

# MILIARDÁŘOVA HRA

PŘEKLAD

*MILADA MAZANCOVÁ*

*Milá čtenářko,*

*příběhy, které Vám nabízím v edicích Sladký život a Sladký život Duo tento měsíc, mají, když tak nad tím přemýšlím, jedno společné téma: silné ženy. Já vím, že pořád ještě přežívá takové to klišé o slabé ženě, která potřebuje silného ochránce, ale, po pravdě řečeno, není to už dávno překonáno?*

*Rozhodně si to myslí i hrdinky všech šesti povídek, které si můžete v těchto dvou edicích přečíst!*

*A když jsem si uvědomil tohle společné téma, nedalo mně to, a musím se s Vámi podělit o jeden citát z knihy úplně jiného autora, než jsou dámy, které pro Vás píší mé romantické příběhy. Jistě se shodneme na tom, že Jack London je hodně „chlapský autor“. A přesto napsal taková krásná slova:*

*„Najdi si ženu jako veliký, prudký plamen, ženu, která se směje... a miluje muže, dokud smí, a líbí se jí to. Jsou takové ženy.“*

*Láska a něha se totiž se silou vůbec nevylučují!*

*S láskou*

*Váš Harlequin*

**Melanie Milburneová**

# **MILIARDÁŘOVA HRA**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk  
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž  
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney  
Tokio • Toronto • Varšava

*Název originálu:*  
Billionaire's Wife on Paper

*První vydání:*  
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

*Překlad:*  
Milada Mazancová

*Odpovědný redaktor:*  
Jiří Chodil

© 2019 by Melanie Milburne  
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,  
Warszawa 2021  
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla  
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se  
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž  
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na  
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je  
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno  
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.  
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.  
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

**ISBN: 978-83-276-6502-7 (EPUB)**  
**ISBN: 978-83-276-6508-9 (MOBI)**  
**ISBN: 978-83-276-6514-0 (PDF)**

## PRVNÍ KAPITOLA

Layla Campbellová přehazovala přes nábytek v nedávno opuštěném severním křídle zámku Bellbrae prostěradla, když vtom zaslechla na schodech kroky. Na těle jí naskočila husí kůže podobná Braillovu písmu a kolem kotníků se jí ovinul chlad jako duch dávno mrtvé kočky.

*Duchové neexistují. Duchové neexistují,* opakovala si.

Její dětská odrhovačka nefungovala o nic lépe, než když jí bylo dvanáct let, kdy se do zámku na Skotské vysočině jako vystrašený a osamělý sirotek nastěhovala. Pod křídla si ji tenkrát vzala její prateta, která pracovala jako hospodyně pro bohatou šlechtickou rodinu McLaughlinových, takže Layla vyrůstala v zámecké kuchyni a chodbách. Dříve bývalo jejím územím pouze přízemí, do vyšších pater neměla přístup. A to nejen kvůli svému postižení. Vyšší patra byla jiný svět – svět, do něhož nepatřila a ani nemohla.

„Je tam ně-někdo?“ Její hlas se rozlehl do ticha. Srdce jí tlouklo až v uších. Kdo by touhle dobou chodil do severní věže? uvažovala. Logan, dědic celého panství, je pracovně v Itálii, jak jsem slyšela, a jeho mladší bratr Robbie je na tahu po kasinech v USA. Cítila, jak

jí nahoru po páteři šplhá mrazivý strach. Když se ze stínů zhmotnila vysoká postava, zatajila dech.

„Laylo?“ ozval se Logan McLaughlin a mračil se přitom. „Co tady nahoře děláš?“

Layla si položila dlaň na bušící srdce, protože měla pocit, že jí vyskočí z hrudníku. „Vyděsil jsi mě. Teta Elsie mi říkala, že se vrátíš až v listopadu. Nemáš být tenhle měsíc v Toskánsku?“

Layla viděla Logana naposledy v září na pohřbu jeho dědy. A měla dojem, že on si jí tehdy ani nevšiml. Chtěla za ním zajít a kondolovat mu před obřadem i po něm, ale měla plné ruce práce, protože pomáhala prateť s obcerstvením, takže Logan odešel, aniž s ním stihla promluvit.

Její vztahy s McLaughlinovými byly vždycky ovlivněné oním rozdílem mezi životem v přízemí a životem v horních patrech. Logan, stejně jako jeho bratr a dědeček, byl bohatý šlechtic, už od narození privilegovaný, a pocházel z dlouhé linie aristokratických předků. Layla a její prateť naproti tomu pocházely z přízemí. Patřily k zaměstnancům, kteří zůstávali v pozadí a hleděli si s tichou oddaností své práce, aniž by se svými zaměstnavateli řešili osobní věci.

Layla nemohla úplně zapomenout na to, že tady je tak trochu vetřelec, charitativní případ – že na zámku žije jen díky lítosti, kterou Loganův děda pocítil k osiřelé holčičce bez domova. Udržovala si proto trošku odstup, spíš nedůtklivý a hrdý než uctivý.

Logan si prohrábl vlasy, jako by ho kůže na hlavě svírala. „Cestu jsem odložil. Musím tady nejdřív vyřídit jednu záležitost.“ Přelétl pohledem po zakrytém nábytku a rýha mezi jeho obočím se prohloubila. „Proč to děláš ty? Myslel jsem, že Robbie najme někoho, kdo to zařídí?“

Layla se otočila, vzala do ruky složené prostěradlo, rozestřela ho a pak přehodila přes mahagonový stůl s ozdobnými nohama. Vzduchem zavířily stovky smítek prachu. „On někoho najal – mě. Ne že bych za to chtěla dostat zapláceno.“ Sehnula se, upravovala prostěradlo kolem nohou stolu a přitom se letmo na Logana podívala. „Přece víš, že je to teď moje práce? Úklid, zařizování, organizace. Pracuje pro mě pár dalších lidí. Děda ti to neřekl? Poskytl mi půjčku, abych si mohla založit firmu.“

Jeho obočí vyletělo nahoru. „Půjčku?“ V hlase mu bylo slyšet překvapení – nebo to byl cynismus?

Layla stiskla rty a založila si ruce v bok, jako by měla zosobnit škrobenou guvernanku z devatenáctého století. „Půjčku, kterou jsem splatila. I s úroky.“ Kdo si myslí, že jsem? napadlo ji. Že jsem schopná zneužívat staré lidi? Že jsem využila starce, který umíral na rakovinu, a nehodlala půjčku splatit? Mám sice geny po takových lidech, ale nemám jejich morálku. Nahlas se ohradila: „Jinak bych s půjčkou nesouhlasila.“

Pohled jeho tmavomodrých očí se zúžil. „Vážně? On ti nabídl půjčku?“

Layla kolem něj prošla a balila si věci do úklidového košíku. „Abys věděl, štědrost tvého dědy jsem nikdy nebrala jako samozřejmost.“

Péřová prachovka, odškrtávala si v duchu. *Mám. Lešticí hadříky. Mám.*

„Dovolil nám tady s pratetou bydlet zadarmo a za to mu budu navždycky vděčná.“

Strčila láhev s leštidlem na nábytek mezi ostatní čisticí prostředky v košíku. V posledních měsících života starého pána se s ním dost sblížila. Pochopila strohý zevnějšek toho pyšného muže, který dělal, co mohl, aby udržel rodinu pohromadě i po tragédiích, které ji opakovaně zasáhly.



Logan si povzdechl a nepřestával se mračit, jako by se na Laylu nedokázal dívat jinak. To byl příběh jejího života. Stačil jediný pohled na její zjizvenou nohu a kulhavou chůzi a většina lidí se mračila. Nebo kladla nevhodné otázky, na které Layla z principu odmítala odpovídat. O tom, co se jí stalo s nohou nikdy nemluvila, ne dopodrobna. „Autohavárie“ zněla její strohá odpověď. Nikdy nezmiňovala, kdo a jak řídil, ani kdo další byl zraněn nebo zahynul.

Kdo by si chtěl připomínat den, kdy se mu navždy změnil život?

„Proč ti ty peníze prostě nedal?“ zeptal se Logan.

Laylina stará kamarádka hrdost jí zatvrdila pohled a stiskla rty. „Myslíš z lítosti?“

Loganův kradmý pohled na její levou nohu jí řekl všechno, co potřebovala. Stejně jako všichni ostatní viděl i on nejdřív její zmrzačenou nohu a až pak ji samotou – pokud vůbec. Layla byla hrdá na to, co v životě i přes nepřízeň osudu dokázala. Nechtěla, aby ji lidé viděli jako kulhavého sirotka, ale jako odvážnou ženu plnou elánu, ambicí a nápadů.

„Ne,“ odpověděl vážně. „Protože byl velmi bohatý a ty prakticky patříš do rodiny.“ Popošel dál a prohlížel si krabice, které Layla zabalila. Odklopil víko jedné z nich, vytáhl knihu vázanou v kůži a listoval si v ní, ve tváři soustředěný výraz.

*Prakticky patříš do rodiny? pomyslela si. Takhle mě vidí? Jako nevlastní sestru nebo vzdálenou sestřenicí? S jeho postavou metr devadesát, tmavě hnědými vlnitými vlasy, ostře řezanými rysy Lorda Byrona a hlubokýma modrýma očima, by byla ohromná škoda, kdyby byl Logan McLaughlin můj bratr nebo bratranec.*

*Je to ostatně škoda pro všechny ženy na světě, že od tragické smrti své snoubenky Susanny s nikým nechodí.*

*Ne že by někdy mohl chodit se mnou. Se mnou nikdo nikdy nechodil... no, jednou v pubertě, pomyslela si.*

Na tu jednu jedinou schůzku a trapnou scénu, která se na ní odehrála, se snažila nemyslet. To tehdy se rozhodla, že pro ni bude vždycky důležitější kariéra. Důležitější než chodit na večírky nebo do klubů v krátkých šatech a lodičkách, které by přitahovaly k její noze ještě víc pozornosti. Důležitější než aby jí nějaký kluk říkal, že není dost dobrá. Že nemůže být nikdy dost dobrá.

Logan zaklapl knížku a vrátil ji k ostatním. Otočil se a podíval se na Laylu.

*Ano, zamračeně.*

„Kam byste s tetou šly, kdyby se zámek prodal?“

Layla vytřeštila oči a v hrudi ucítila bolest, jako by se nemohla nadechnout.

„*Prodal?* Ty chceš prodat Bellbrae?“ Nedokázala si představit větší tragédii. Tedy dokázala, protože jednu tragédii už si odžila. Ale prodej zámku byl vysoko na seznamu katastrof. Bez útočiště, které jí Bellbrae poskytoval, by byla někým jiným. Tady se vytvořila její identita, vyrostl tu její pocit jistoty a bezpečí, podporovaný pevnými zdmi starého zámku. „Jak můžeš něco takového udělat, Logane? Děda ti zámek přenechal jako nejstaršímu mužskému dědici. Je tady pochovaný tvůj táta, tvoji prarodiče a další generace předků. Kvůli penězům ho určitě prodávat nemusíš?“

Loganův výraz byl prázdný jako bílé prostěradlo přehozené přes kus nábytku, ale jeho hlas zněl unaveně. „O peníze nejde. Nejsem ochotný splnit podmínky dědovy závěti.“

Layla svráстила čelo, jako by s ním soupeřila v soutěži o nejlepší zamračený výraz. „Podmínky? Jaké podmínky?“

Zastrčil si ruce do kapes u kalhot a přesunul se k jednomu z oken, ze kterého vyhlížel ven. Layla si všimla napětí v jeho ramenou, které bylo znát i přes oblečení. Jeho široká ramena ji vždy fascinovala.

Často ho sledovala, když v létě přijel na návštěvu domů a šel si zaveslovat nebo zaplavat do jezera na zámeckých pozemcích. Byl vysoký a štíhlý, břišní svaly vytvarované vytrvalým cvičením, a Laylu jeho atletická postava fascinovala, protože byla v takovém protikladu k jejímu útlému, polámanému tělu. A když s sebou na návštěvy bral svoji snoubenku Susannah, Layla je sledovala oba. Susannah byla oslnivá jako supermodelka, štíhlá a naprosto okouzlující. Layla nikdy neviděla dva lidi, kteří by se k sobě tak dokonale hodili a kteří by si byli tak oddaní. Byli pro ni měřítkem, podle kterého posuzovala ostatní vztahy. Možná nedosažitelným, ale každá dívka může mít své sny.

Logan se otočil a podíval se na ni, v tváři napětí. „Pokud se do tří měsíců neožením, celé panství přejde na Robbieho.“

Layla si olízla suché rty. Srdce jí bušilo jako uvolněná roleta v ostrém větru. „Aha...“

Logan si frustrovaně odfrkl. „Ano. A oba víme, co Robbie provede, jakmile se mu zámek dostane do rukou.“

Layla nemohla svojí myslí dovolit, aby se tou představou vůbec zabývala. Žádní dva bratři nebyli tak odlišní. Logan byl silný, mlčenlivý typ – pracovitý a zodpovědný. Robbie byl hlučný vymetač večírků se sklonek k lehkomyšlnosti, který už bezpočtukrát způsobil rodině ostudu. „Ty myslíš, že by ho prodal?“

„Nebo ještě hůř – udělal by z něj centrálu večírků stejných floutků jako je on.“

Layla se kousala do rtu a snažila se utřídít si všechny

chaotické myšlenky. Kdyby prodali Bellbrae, co by se stalo s pratetou? uvažovala. Bydlí v chaloupce na zámeckém pozemku, kde prožila posledních čtyřicet let. Je to jediný domov, který má, stejně jako já. A co by se stalo s Flossií, starou fenkou Loganova dědy? Je skoro slepá a stěhování by pro ni bylo ještě víc stresující než pro tetu Elsi. „Musí být nějaká možnost, jak podmínky závěti zpochybnit.“

„Závěť je neprůstřelná.“ Logan se otočil zpátky k výhledu z okna a jeho nevoli prozrazovalo i zaskřípění jeho podrážek o koberec.

„Proč ji tvůj děda takhle napsal?“ zeptala se Layla do prodlužujícího se ticha. „Mluvil o tom s tebou předtím, než...?“ Stále nemohla uvěřit tomu, že je starý pán pryč.

Při balení věcí Anguse McLaughlina si uvědomila, jak to bez něj v Bellbrae bude jiné. Vyjít s ním, náročným a puntičkářským člověkem, nebylo úplně snadné, ale posledních pár měsíců se Layla snažila jeho stinné stránky ignorovat a objevila dokonce i jeho jemnější stránku, kterou pečlivě skrýval.

Logan si třel dlaní týl a napůl se otočil od okna k Layle. „Už dlouho mi říkal, ať se usadím a splním svou povinnost. Ať se ožením a pořídím si dědice, kteří by udržovali rodovou linii.“

„Ty se ale ženit nechceš.“ Bylo to konstatování, ne otázka.

Loganovi po tváři přeběhl stín. Pak se obrátil zpátky k oknu. Na zádech klidně mohl mít ceduli s nápisem „Drž se zpátky.“ Zdálo se to jako roky, než promluvil: „Ne.“ V tónu jeho hlasu byla slyšet rozhodnost, při níž se Layle sevřelo srdce.

Představa, že se Logan jednoho dne s někým ožení, ji trápila jako mírná bolest zubu. Většinou ji nebrala na

vědomí, ale čas od času ji nepříjemně překvapila ostrou bolestí. Jen těžko by mohl najít někoho tak dokonalého jako Susannah, přemítala. Není divu, že se zdráhá navazovat vážné známosti. Já můžu jen doufat, že najdu někdy někoho, kdo by mě miloval tak oddaně jako on ji.

„A co svatba z rozumu? Mohl by sis najít někoho, kdo by si tě vzal jen na dobu, abys splnil podmínky závěti.“

Jeho levé obočí se zvedlo do cynického oblouku. „A ty se hlásíš jako vhodná nevěsta?“

Layla cítila, jak se jí do tváří vlevá ruměnec, a aby to zakryla, sehnula se ke košíku, ve kterém začala přerovnávat věci. „Ne. Samozřejmě že ne,“ napůl vykřikla a napůl zalapala po dechu. Já? polekala se. Jeho nevěsta? Ha-ha-ha-ha. Nejsem vhodná nevěsta pro nikoho, tím méně pro Logana McLaughlina.

Na místnost padlo ticho, které dávalo růst možností...

Logan přicházel zpět k místu, kde stála nad úklidovým košíkem, jeho krok jistý a pevný. Jeden krok. Druhý. Třetí. Čtvrtý. Layla pomalu zvedla pohled k jeho neproniknutelným očím, zatímco srdce jí bušilo v hrudi. Očima hltala jeho tvář – výrazné, černé obočí nad neskutečně modrými očima, patricijský nos, smyslně tvarované rty, rozhodnou bradu. Rýhy, které mu na tvář vyryl smutek, takže vypadal starší. Ve svých třiatřiceti byl v nejlepších letech. Bohatý, talentovaný, světově proslulý zahradní architekt – nebylo možné najít atraktivnějšího svobodného mládence... ani žádného, který by se víc vyhýbal vážnému vztahu.

„Přemýšlej o tom, Laylo,“ promluvil hlubokým hlasem, při němž jí tělem proběhlo zachvění. Zachvění, které signalizovalo, že její touha se už nechce nechat potlačovat.

Layla zvedla košík ze země a držela ho před sebou jako štít. Popichuje mě? napadlo ji. Dělá si ze mě leg-raci? Určitě ví, že nejsem typ na vdavky – rozhodně ne s někým jako je on. Jsem tak jiná než Susannah, že to ani víc není možné. „Nebuď směšný.“

Položil jí ruku na předloktí a i přes dvě vrstvy oblečení ji jeho dotek páčil. Podívala se na jeho dlouhé, silné prsty a naprázdno polkla. Na prstech jedné ruky mohla spočítat, kolikrát se jí za celou dobu, kdy se zna-li, dotkl. Jeho dotek byl neznámý a zvláštní, skoro cizí, a přesto na něj její tělo reagovalo jako poupě krokusu na jarní sluníčko.

„Myslím to vážně,“ řekl a pozorně sledoval její reak-ci. „Potřebuju na přechodnou dobu manželku, abych zachránil zámek před prodejem, nebo zničením, a kdo by se na to hodil víc než žena, která to tady miluje stej-ně jako já?“

*Ale ty mě nemiluješ.* Ta slova se jí objevila v hlavě a ona je nedokázala zaplašit. Byla jako nevitáný host na večíрку, nechtěná, dotěrná. Zakázaná. Layla od-táhla ruku a o krok ustoupila, košík stále před tělem. „Jsem si jistá, že si můžeš najít mnohem vhodnější ženu, než jsem já.“

Nějakou krásnou.

Nějakou přitažlivou.

Nějakou dokonalou.

„Laylo, nemluvím o opravdové svatbě.“ Jeho zamra-čený výraz byl zpátky. Hlas měl vyrovnaný a klidný jako trpělivý učitel, který hovoří s pomalejším studen-tem. „Manželství by bylo jen na papíře a trvalo by rok, maximálně. Nemuseli bychom mít ani velkou svatbu. Mohli bychom mít malý obřad jenom před svědky, aby to bylo legální.“

Layla sevřela rty a odvrátila od něj pohled. Myšlenky

se jí v hlavě honily dokola a dokola jako nadopovaný křeček v kolotoči. *Dočasné manželství s Loganem McLaughlinem, abych zachránila Bellbrae. Abych zachránila pratetu a starou Flossii. Nosila bych jeho prstýnek, ale nebyla bych opravdová nevěsta. Vzhledem k množství nápadníků by to mohla být moje jediná příležitost k svatbě. Mám s tím souhlasit? Žít s Loganem skoro jako bychom byli opravdoví manželé?*

*Ale kdo by uvěřil, že zrovna já jsem jeho láska?*

Layla se mu znovu podívala do očí. „Nedělá ti starosti, co by tomu řekli lidi? Co by řekli na naše rozdílné postavení? Jsem praneteř vaší hospodyně. Ty jsi zámecký pán. Jsem dost vzdálená představě vhodné nevěsty pro někoho, jako jsi ty.“

Rýha mezi jeho obočím se ještě prohloubila. „Proč jsi na sebe tak přísná? Jsi krásná, mladá žena. Nemáš se za co stydět.“

Při jeho slovech se jí po těle rozlilo příjemné teplo a její sebevědomí se probudilo z kómatu. *Tak krásná?* podivila se. *Zrcadlo mi říká něco jiného, ale Logan nikdy neviděl rozsah mých jizev. Jenže kompliment je kompliment a já ho samo sebou беру,* pomyslela si. Znovu se mu podívala do očí a snažila se udržet klidný hlas: „A co se stane po roce?“

„Necháme manželství anulovat a vrátíme se ke svým životům.“

Layla odložila úklidový košík a otřela si vlhké dlaně o stehna. Různým lákadlům už v životě čelila a úspěšně. Alespoň většinou. Ale nevíšmavě projít kolem mísy pratetiny šlehané čokoládové pěny byla jiná liga než souhlasit, že se stane Loganovou dočasnou manželkou. Musela by s ním být v úzkém kontaktu, nespát s ním, ale celý rok žít vedle něj.

Nebyla si jistá, že by se v ní nerozvinuly hlubší city.